

**KARDINALOVA HOMILIJA
NA MISI ĐAKONSKOG REĐENJA**

Zagreb, katedrala, 3. prosinca 2011.

Liturgijska čitanja: Iz 30,19-21.23-26; Mt 9,35-38; 10,1.6-8

Draga braćo i sestre!

1. »To je put, njime idite, bilo da vam je krenuti nadesno bilo nalijevo« (Iz 30,21). Te riječi proroka Izaije ohrabruju u prvom redu vas, dragi ređenici, koji ste danas na putu prihvaćanja đakonata. Ova okupljena Crkva u našoj prvostolnici, raduje se vama i s vama zahvaljuje Gospodinu za dar vašega poziva. Đakonski poziv potrebno je gledati u kontekstu cjelokupnoga života. Život je sam po sebi poziv. Nitko od nas nije sam sebe stvorio. Nitko ne može sam sebi dati život. Otac nebeski nas je sve pozvao u postojanje. On je naš Stvoritelj. Ako smo pozvani u život, onda naš život treba biti odgovor Onome koji nas poziva. Đakonsko ređenje je sigurno poseban poziv, koji od kandidata traži da najprije prepozna činjenicu kako je sav njegov život Božji poziv.

Taj nezasluženi dar Božjeg poziva trebamo prihvatiti otvorena i zahvalna srca. Zato s poštovanjem i s očinskom ljubavlju odajem priznanje vama, dragi kandidati za đakonat, što ste spremni odgovoriti Božjem pozivu – Njegovom svetom naumu za vaš život. Zahvaljujem svima koji su vas pratili i koji vas prate na putu poziva: vašim roditeljima, braći i sestrama, rodbini i prijateljima, vašim župnicima, svećenicima, odgojiteljima u sjemeništu i bogosloviji, vašim redovničkim zajednicama, vašim profesorima i svima koji su vam na bilo koji način pomagali na putu zvanja. Stoga vas i ja, koji sam od majke Crkve zamoljen

zarediti vas za službu đakonata, danas potičem riječima apostola Petra: »braćo, to revnije uznastojte učvrstiti svoj poziv i izabranje: to čineći - ne, nećete posrnuti nikada!« (2Pt 1,10).

2. »S pomoću Gospodina Boga i Spasitelja našega Isusa Krista ovu našu braću izabiremo za red đakonata«. Te riječi koje smo upravo slušali i koje prethode dijalogu Nadbiskupa s ređenima te molitvi ređenja, jasno govore da su ova naša braća »izabrana«. Doslovno su uzeta za služenje. Nemojte to, dragi ređenici, nikada zaboraviti. Izabranje nije samo plod osobne raspoloživosti. Netko te drugi mora pozvati i uzeti u službu. Naime, sveti red nitko ne može sam od sebe izabrati, niti sam sebi udijeliti taj dar ili ga za sebe tražiti. Samo »crkvenoj vlasti pripada odgovornost i pravo nekoga pozvati da primi redove« (KKC, 1598). Danas vas, dragi ređenici, Crkva izabire za službu đakonata. Vi ste od danas posebni crkveni izabranici da po njezinom mandatu vršite službu đakonata.

Đakonat je u Crkvi osobit sakramentalni znak Krista Sluge. Kao što je govorio blaženi papa Ivan Pavao II., za đakone se poziv na svetost sastoji u »nasljedovanju Krista u stavu poniznoga služenja koje se ne očituje samo u karitativnim djelima, nego obuhvaća cjelokupan način mišljenja i djelovanja« (Ivan Pavao II., Opća audijencija, 20. listopada 1993.). Poziv na đakonat po svojoj naravi obuhvaća cijelu osobu. On obilježava sve odnose i sve okolnosti u kojima se odvija život te osobe. Đakonat utiskuje biljeg koji se ne može izbrisati i koji ređenike suobličuje s Kristom koji je i sam postao »đakon«, tj. poslužitelj sviju (usp. KKC, 1570).

Često se prepuštamo mentalitetu ovoga svijeta te i mi pomislimo da se služenje, u ovome slučaju đakonat, protivi osobnom ostvarenju, da su poslanje i sreća, odnosno osobni uspjeh, u konačnici nespojivi sa služenjem. Raspeti i Uskrsnuli Krist poriče tu predrasudu poistovjećujući se sa Slugom. Upravo po

ostvarenju svojega poslanja, Sin je Božji proslavljen. Žrtvujući se na drvu križa i darujući svoj Duh, Isus se potpuno ostvaruje. Uskrisava snagom Očevom.

To je logika ljubavi! Prihvatiti da se izgubi vlastiti život, jer nas je proslavljeni Krist prvi ljubio, znači ponovno zadobiti život i ne samo u onom svijetu, nego kao predujam, stotruko već ovdje na zemlji, prema Kristovim riječima: »I tko god ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi imena mojega, stotruko će primiti i život vječni baštiniti« (Mt 19,29).

3. Dragi ređenici, za vas koji ste na putu prema prezbiteratu, dar đakonata dobiva posebnu važnost po časnoj tradiciji celibata. Naime, latinska Crkva od davnine izabire svoje prezbitere, između onih koji su po milosti prihvatili dar celibata, kako bi svoju službu vršili u beženstvu koje je istodobno znak i poticaj pastoralne ljubavi te izvor plodnosti u svijetu. Zaređeni službenici po đakonatu u svojem tijelu žive isti oblik života koji je živio Isus Krist.

Želim ovdje snažno naglasiti da milost celibata, slobodno preuzeta i odgovorno čuvana i njegovana, za one koji su pozvani i koji slobodno i konačno pristaju uz nju, postaje konkretni način ispunjenja cjelovitoga iskustva prave ljubavi. Celibat je poseban put i ujedno ispunjenje ljubavi prema kojoj teži svaki čovjek. Valjanost savršene uzdržljivosti kao znaka trajne ljubavi, Drugi vatikanski koncil je izrekao sljedećim riječima: »Crkva je tu savršenu uzdržljivost radi Kraljevstva nebeskoga uvijek držala u osobitoj časti kao znak i poticaj ljubavi te kao osobito vrelo duhovne plodnosti u svijetu« (Lumen gentium, 42).

Dragi prijatelji,

Božja vas Riječ preko proroka Izaije danas ohrabruje »To je put, njime idite« (Iz 30,21). Taj put do istinskog života neizbježno se ostvaruje preko smrti, po svakodnevnom umiranju vlastitim sebičnim željama i planovima. Brojni su sveti

ljudi prošli tim putem prije vas. Krist nije samo početak i kraj toga puta. Ako ga svakodnevno prihvatite za saveznika i suputnika, On će uvijek hodati s vama. On će uvijek biti s vama, a kada to bude potrebno nosit će vas na svojim ramenima.

4. Dragi vjernici, dragi budući đakoni, ljubav je najizvršniji put (usp. 1Kor 12,31) za ustrajnost u svakom pozivu. U čemu se sastoji ta ljubav o kojoj se neprestano govori iako se pod ljubavlju često podrazumijeva i toliko toga što je protivno ljubavi? Ljubav nastaje kao ponizan, ali odlučan odgovor na primljenu ljubav Gospodina koji besplatno ulazi u život pozvanoga. Kristov poziv kojim nas je pozvao, poput dvanaestorice iz današnjeg Evandjelja, prethodi uvijek našem odgovoru, jer On nas uvijek prvi ljubi.

Prepoznati Njegovu dragu prisutnost i pristajati uz Njega u svim životnim okolnostima donosi sreću i blagoslov u međuljudske odnose. Krist nam nalaže: »Besplatno primiste, besplatno dajte!« (Mt 10,8), jer ljubav koju smo primiti ne možemo čuvati samo za sebe. Velika kršćanska tradicija u trojstvenoj ljubavi uvijek gleda zadnji uzrok svih stvari, od stvaranja do otkupljenja. Bez čvrstog temelja u otajstvu Presvetog Trojstva, naš poziv i naše poslanje ne bi imali smisla.

U Evandelju smo čuli Kristov nalog: »Putem propovijedajte - Približilo se kraljevstvo nebesko! « (Mt 10,7). Dragi ređenici, putem služenja kojim ćete danas krenuti, propovijedajte svima, na novi način, o toj besplatnoj i nezasluženoj Božjoj ljubavi. Kada u ime Crkve budete svjedočili privoli muškarca i žene kojom potpuno i nerazrješivo predaju svoje osobe jedno drugom, govorite im s novim žarom o ljubavi Kristovoj i Njegovoj vjernosti do smrti.

Kada u ime Crkve budete pohađali bolesne i umiruće te predvodili sprovodne obrede, tada s dubokim poštovanjem prema Kristu koji se nalazi u bolesnima, umirućima i ožalošćenima, propovijedajte kako je Krist ozdravljao »svaku bolest i svaku nemoć« (Mt 9,35) i da jedino On daje čovjeku uskrsnuće i

život vječni. Kada u ime Crkve budete posjećivali siromahe, naviještajte im darežljivost Gospodina našega Isusa Krista koji je premda bogat, radi nas postao siromašan, da se mi njegovim siromaštvom obogatimo (usp. 2Kor 8,9).

5. Iskusiti u svome životu onoga koji je bogat milosrđem - Dives in misericordia, koji je nevin raspet, umro i uskrsnuo, nije nikakva sigurnost da će nas Bog pustiti mirne u našoj prosječnosti i uskogrudnosti. Naprotiv, njegov milosrdni zagrljaj, poziva nas da trajno bdijemo nad sobom i da se borimo protiv svojih slabosti i pogrešaka. Stoga rado ponavljam riječi pape Benedikta XVI., izrečene u ovoj prvostolnici 5. lipnja ove godine: »Potičem vas da ne klonete duhom, nego da ostanete budni u molitvi i duhovnom životu da biste plodonosno mogli ispunjavati vaše služenje (...). Velikodušno primajte one koji kucaju na vrata vašega srca, nudeći svakome darove koje vam je božanska dobrota povjerila. Ustrajte u zajedništvu sa svojim biskupom i u međusobnoj suradnji. Hranite svoje brižno zauzimanje na izvorima Svetoga pisma, Sakramenata, neprestane hvale Bogu, otvoreni i poučljivi djelovanju Duha Svetoga; tako ćete biti učinkoviti djelatnici nove evangelizacije na koju ste pozvani da je ostvarite zajedno s vjernicima laicima« (Svečana molitva večernje u zagrebačkoj katedrali, Nagovor Svetog Oca Benedikta XVI., Zagreb, 5. lipnja 2011.).

Dragi kandidati za red đakonata, milost koju ćete danas primiti dar je vama samima, ali i čitavoj Crkvi. Zahvalni smo što ste imali hrabrosti odgovoriti Božjem pozivu. Vi ste za Crkvu u Hrvatskoj i za cijelo društvo znak nepokolebljive nade. Neka vas na životnome putu i u đakonskom služenju prati nebeski zagovor Presvete Bogorodice Marije, Prečiste Djevice i zagovor blaženoga Alojzija Stepinca, neustrašivoga pastira, primjera apostolskog žara i kršćanske čvrstoće. Draga braćo i sestre u vjeri, vama, vašoj ljubavi i vašim molitvama preporučujem ovu našu braću koja sada primaju sveti red đakonata. Amen.